

Fotó: www.nendaz.ch

SZARVASMARHASPORTOK XIII.

BIKA- ÉS TEHÉNVIALALOK A VILÁG KÜLÖNBÖZŐ TÁJAIRÓL

Dr. Kenéz Árpád
Állattenyésztési
Teljesítményvizsgáló Kft.

A „tusakodás” a tulokfélénél az egyedek közötti erő- és hierarchiaviszonyok kialakításának módszere, amelyeket nem csak a vadon élő állatok, hanem akár az intenzív tartásban élő jószágok is gyakorolnak. Ezt a szokást kihasználva a világ különböző pontjain tartanak bika- és tehéniadalokat.

A **Combat de Reines** egy svájci eredetű tehéniadal, amelyeket elsősorban Wallis kanton területén rendeznek meg hét körzetben, hat súlykategóriában.

1. kép: A Combat de Reines arénája (Fotó: Mauro Palais, 2018, Facebook)

A **Togyu** (Tōgyū, ushi-zumo, bull sumo) tulajdonképpen egy a szumóhoz hasonló rendszer szerint

Az év végén, Aprozban megrendezésre kerülő nagydöntőben diadalmaskodó teheneket a királynők királynője (La Reine des reines) címmel illetik. A viadalban részt vevő állatokat a testükre festett számokkal és jelekkel, valamint hatalmas kolompokkal látják el. A viadalokon használt szarvasmarhafajta a Herens (Valais vagy Eringi marha), amely egy kis testű, sötétbarna szőrzetű, rusztikus, kevésbé nemesített, ősi génekkal rendelkező alpesi fajta. A tehenek marmagassága kb. 118–128 cm.

2. kép: Tehenek összecsapása a Combat de Reines eseményen (Fotó: Mauro Palais, 2018, Facebook)

működő bikaviadal Japánban. A győztes bikát itt is yokuzunának hívják. A bikaviadalokat Japán 82.

császáranak, Go-Tobának tiszteletére kezdték tartani Oki szigetén 1221-ben, de azóta több szigeten és prefektúrában megtartják ezeket az eseményeket. Az egyes menetek általában néhány másodpercig tartanak, de előfordulnak a hosszabb, akár a félórás küzdelmek is. Olyan is megesik, amikor a bikának nincs kedve harcolni. A viadalokhoz használt bikákat külön erre a célra tenyésztik. A felvezetőik egyedi takarmányozással és edzésprogramokkal készítik fel az állatokat. Sokszor családtagként kezelik őket. Az állatok szarvait folyamatosan alakítják, hogy minél alkalmasabbak legyenek a harcokhoz, sőt olykor a viadal előtt ki is hegyezik azokat. A bikák 700 és 1100 kg közöttiek lehetnek. A küzdőtér 20 méter átmérőjű.

3. kép: Bikák heves küzdelme az Uruma városbéli Ishikawa arénában (Fotó: Shinaya Anezaki Facebook oldala)

4. kép: A tokonushimai bikaviadal párosításai (Forrás: A tokonushimai bikaviadal Facebook oldala)

Az egymás ellen viaskodó bikákkal zajló versenyek kultusza Törökországban is dívik (boğa güreşleri). A különböző régiókban az Égei-tenger melletti provinciáktól egészen a Fekete-tengerig rendeznek ilyen eseményeket. A dél-nyugati részen Muğla és Aydın, keleten, a kaukázusi területhez közeli vidékeken Erzurum és Artvin városokat kell megemlíteni, mint a bikaviadalok főbb középpontjait. A bikákat, ahogy minden országban, ahol rendeznek bikaviadalokat, szintén kimondottan erre a célra tenyésztik, ugyanakkor az állatok szarvát gyakran inkább eltompítják, mintsem kihegyezik.

Jáva szigetén az őslakosok és a betolakodók közötti harc jelképévé vált a Rampokan macan, azaz a bika-tigris (vagy leopárd) összecsapások, ahol a macskafélék jelképezték a nem kívánatos ellenséget, míg a bika a helyi harcias lakosságot. Más jelentéstartalom szerint a király (bika) harcát mutatja be a káosz (a tigris) ellen.

5. kép: Tigris és bivaly harca Otto Spamer kiadójának anyagában egy 1847-ben készült rézkarcon. A kép leírása a következő: „Harc tigris és bivaly között, amely a Solo-i császári udvarban került megrendezésre.” Egyes források szerint ugyanakkor itt nem bivaly, hanem a területen jellemző banteng látható.

